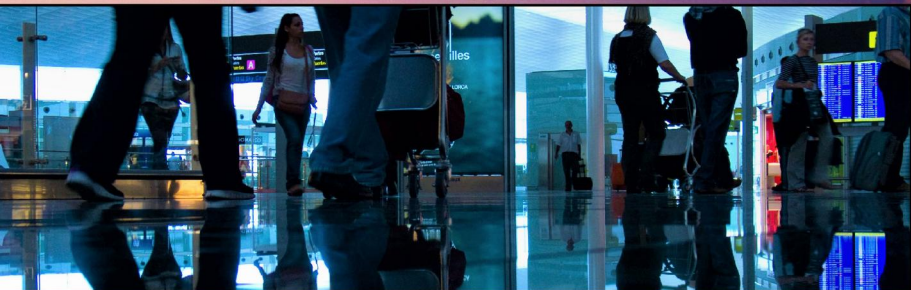

"Svetová úroveň na slovenskom trhu. Bojové scény a taktika nemajú konkurenciu."
DONÁT CHUDÝ

JURAJ GERBEL

Slovenský
thriller

NA KOLENÁCH

"Akčný hrdina Andrej Bojar opäť zasahuje. Výborne napísaný thriller, autor naplno využíva svoj potenciál." JAKUB MIŠČÍ

*****

JURAJ GERBEL

NA KOLENÁCH

www.jurajgerbel.sk

Napísané v roku 2021.

Pôvodne uverejnené a vydané v roku 2022 na Slovensku.

Autor a vydavateľ: © Juraj Gerbel

Obálka: © Juraj Gerbel

Korektúra: © Júlia Macková a Juraj Gerbel

Portrét: © Juraj Gerbel st. (*ďakujem Ti, tatino; nielen za fotku*)

© Na kolenách

Všetky práva vyhradené.

Obsah knihy podlieha autorskému právu. Akékoľvek používanie obsahu, alebo jeho časti, je možné len s písomným súhlasom majiteľa.

Knihy bola napísaná dlho pred vypuknutím vojny na Ukrajine. Preto túto tragickú situáciu nijak nereflektuje a obsahuje okolnosti, ktoré by boli dnes, v čase vydania, sotva mysliteľné, napr. dovolenka v Moskve alebo odlet z nej do Budapešti. Ďakujem Vám za pochopenie.

ISBN: 978-80-974376-0-2

www.jurajgerbel.sk

Nákupom diel z mojej tvorby spravíte radosť nielen sebe samým, ale zároveň pomôžete ľuďom v núdzi. 5% z výnosu z predaja kníh totiž pôjde na dobročinné účely: na podporu telesne znevýhodnených detí a dospelých, o ktorých sa stará etablovaná, profesionálna a plne transparentná organizácia APPA: Asociácia pomoci postihnutým. Viac na:

<https://appa.sk/>

<https://www.facebook.com/asociaciaAppa/>

Napísali o knihe:

JAKUB MIŠČI, spisovateľ, autor psychotrilerov:

„Akčný hrdina Andrej Bojar opäť zasahuje. Po vynikajúcej knihe Vtedy a tam, ktorá sa odohrávala v Rusku, tentoraz hlavný hrdina cestuje domov lietadlom... a vonkoncom netuší, aké problémy naňho čakajú. V stiesnenom priestore musí využiť všetky svoje bojové skúsenosti a spoľahnúť sa na inštinkt, aby vyviazol so zdravou kožou – tieto časti som si užil najviac! Výborne napísaný thriller, autor naplno využíva svoj potenciál a odhaľuje praktiky mafie v medzinárodnom meradle.“

SIMONA PETKOVÁ, lingvistka a literárna prekladateľka:

„Kniha Na kolenách je mojím prvým stretnutím s Andrejom Bojarom. Musím povedať, že svojimi dedukčnými schopnosťami mi miestami pripomína slávneho Sherlocka Holmesa. Čitatelia detektívnych románov a trilerov si s týmto hlavným hrdinom určite prídu na svoje. Kniha čitateľa vtiahne do deja hneď od úvodných strán, nenájde tu žiadne zbytočné opisy. Autor využíva viacero dejových línií, vďaka čomu je príbeh pútavý a núti vás čítať ďalej a ďalej. Čitateľ sa chce čo najskôr dozvedieť prepojenie a vyústenie všetkých udalostí. Kniha sa medzi najlepšimi slovenskými trilermi určite nestratí!“

MARTIN „Šugy“ ŠUGÁR, ilustrátor, komiksový kreslič, 2D Artist THQ Nordic:

„Juraj Gerbel svojím sviežim prístupom k subžánru psychologického thrilleru vytvára komplexný svet mnohých reálnych lokácií, kde jeho výstižným opisom ožívajú zaujímavé a predovšetkým ľudsky hmatateľné charaktery. Svižný dej berie čitateľa na priam mysterióznu púť Európou, kde sa pozvoľna odhaľuje niečo veľké. Teším sa na prídavok.“

MARTIN ŠUGÁR st., záchranár a jeden z mála Slovákov, ktorým sa podarilo preplávať Lamanšský preliv:

„Napriek faktu, že nie som náruživým čitateľom, ma prvých pár kapitol dokázalo vtiahnuť do tajuplného deja. Pre mňa ako človeka, ktorý sa venuje aj bojovým umeniam, bola Jurajom napísaná akcia (aj keď na papieri) až kineticky citeľná. Rýchle výmeny dialógov, veľa lokácií a všetkého schopný, ale premýšľavý Bojar!“

DONÁT CHUDÝ, boxer, zápasník a fighter v ringu:

„Svetová úroveň. Bojové scény a taktika frajera Andreja Bojara nemajú konkurenciu.“

*Všetkým cestovateľom.
Či už sa presúvate po súši, vode alebo vo vzduchu,
nech do cieľa dorazíte v bezpečí.*

Pichlo ho pri srdci. Silno. Prenikavo.

Šťúply muž v machovo zelenom saku dopísal MMS a odoslal ju.

Dopil malé lungo, ktoré si pred chvíľou objednal. Vstal a odišiel. Bez zaplatenia. Čašníčka si ho nevšimla, pretože práve vybavovala iného zákazníka, pri inom stole, v inom kúte kaviarne.

Nie je isté, či tak urobil úmyselne, alebo nechcene. Vždy to bol seriózny a spoľahlivý človek; nezvykol druhých ani okrádať, ani podvádzať. Teda, až na jednu oblasť života... Odhliadnuc od nej je však pravdepodobnejšie, že zaplatiť jednoducho zabudol. Stáva sa. Obzvlášť ľuďom čeliacim takému nervovému vypätiu ako on.

Muž v saku prešiel na opačnú stranu cesty a vydal sa južne po uličke Markmannsgasse. Obloha bola čistá, jesenné slnko svietilo. Bol by to krásny deň.

Prešiel tri bloky, pričom cestou drgol do jedného z početných okoloidúcich. Ten sa namosúrene otočil, hádam v snahe vymôcť si ospravedlnenie. Nedočkal sa. Muž v saku kráčaľ ďalej; neprítomne, hlava-nehlava, s rukami hlboko vo vreckách.

Keď prišiel k mostu nesúcemu názov Deutzer Brücke, vystúpil naň a zabočil na východ. Ocitol sa na chodníku, hneď vedľa dvojprúdovej cesty, po ktorej uháňalo jedno auto za druhým. Premávka bola vskutku krkolomná. Nemožno sa tomu čudovať, keďže bol pracovný deň, pol tretej poobede. Priskoro na zápchu, neskoro na prázdne cesty.

Muž v saku dokráčaľ asi do prvej tretiny mosta. Tam zastal. Najskôr sa otočil na sever. Rukami sa chytil zábradlia a mierne sa nahol vpred, aby videl viac. Pod ním tiekla rieka Rýn a pred ním sa rozprestieralo jedno z najväčších miest v Nemecku. Strávil v ňom posledných pár rokov a dá sa povedať, že mu prirástlo k srdcu.

Bol by to krásny deň.

Panoráme jednoznačne kraľovala masívna katedrála týčiaca sa o kúsok naľavo, na západnom brehu. Unikát. Pracovalo sa na nej viac než

šesťsto rokov a snúbila v sebe stredoveké prvky s architektúrou devätnásteho storočia. V súčasnosti zároveň predstavuje jedinú klasickú katedrálu v krajine. Je skoro celá čierna. Dôvod: pieskovec použitý na stavbu – ten reaguje na kyselinu sírovú obsiahnutú v daždi a postupne mení farbu, čím robí rekonštruované časti oveľa bledšími.

Muža v saku spájala s hlavnou katedrálou v Kolíne nad Rýnom nejedna nádherná spomienka. Dcéрке sa vždy páčilo trieliť po námestí pred ňou alebo sa vnoriť do jej tajuplných útrob. Rozprával jej pritom o tradovaných legendách spájaných s budovou. S manželkou sa mnohokrát výdatne najedol v romantických reštauráciách priamo pod vežou.

Tie časy pominuli.

Otočil sa opačne, na juh. Zahľadel sa na obe strany, doľava i doprava. No hlavne doľava. Na prichádzajúci prúd áut. Boli neskutočne rýchle. V dialke, ešte pred mostom, si všimol väčšie vozidlo. SUV. Asi Mercedes GLC, zdalo sa mu.

Auto sa priblížilo. Áno, bol to Mercedes GLC. Krásny, elegantný, biely. Dobré. Aspoň to bude mať štýl. A istú symboliku. Nadýchol sa. Vydýchol.

Vykročil na vozovku.

Vodič Mercedesu nestihol zareagovať. Bol pohrúžený do hands-free telefonátu so šéfom. No aj keby nebol, nezvládol by tragickej kolízii predísť. Muž v saku mu skočil pod koleso príliš rýchlo; príliš nečakane.

Ozval sa tupý, tuhý zvuk: telo z mäsa, svalov, šliach, tkanív, orgánov a kostí narazilo o predok auta z kovu, plastu, skla a elektronických súčiastok. Kombinácia nezlučiteľná so životom. Do vzduchu vyletelo niekoľko kvapiek krvi a menšie útržky sčasti roztrhaného tela. Vodič šialene dupol na brzdu, mierne nadskočil pod váhou zrazenej prekážky, vydal nesúrodý výkrik a za sprievodu dymiacich, kvíliacich bŕzd zastavil zopár metrov za miestom nehody v šikmom uhle.

Autá nachádzajúce sa za Mercedesom zareagovali rovnako prudko. Šofér toho najbližšieho inštinktívne strhol volant doľava, aby predišiel havárii; lenže tým vletel do cesty inému, rýchlejšiemu autu v ľavom pruhu.

Nastala kolízia. Do dvojice nabúraných vozidiel vrazilo vzápätí i tretie, ktoré na vzniknutú situáciu nedokázalo pohotovo odpovedať. Zvyšní účastníci premávky za nimi pribrzdili včas.

Šťúply muž v saku ležal bezvládne na zemi v kaluži krvi, cestnej špiny a automobilovom oleji. Rozgniavený, rozdrvený. Jeho sklené oči hľadeli na čistú oblohu. Okolo neho sa začínali zbiehať zvedaví a zhrození ľudia. Bol by to krásny deň.

Ale nebol.

Samovražda na moste Deutzer Brücke sa vzápätí dostala na prvé strany popredných periodík a obsadila palcové titulky v novinách; prenikla do nadpisov článkov a blogov na internete, do živého vysielania v rádiu či do aktualít v hlavných televíznych správach. Informácia obletela mediálny svet v meste a v krajine, a sčasti i v zahraničí.

Lenže v najväčšej miere zasiahla dve odlišné a špecifické skupiny ľudí: jedna z nich sa nachádzala len štyri kilometre na severozápad, pri brehu rieky Rýn, s výhľadom na sčernenú katedrálu. Druhá, naopak, dvetisícosemdesiatšesť kilometrov na východ, v úplne inej krajine, s úplne iným výhľadom.

I

1

TU

„Ďalší!“

„Dobrý deň.“

„Dobrý deň. Letenku a pas, prosím.“

Vyššie dvetisícosemdesiatšesť kilometrov na východ od mosta Deutzer Brücke sa prítťažlivá zamestnankyňa letiska zahľadela na podávané doklady. Letmo si premerala pasažiera: mladého muža s dlhými rovnými vlasmi čiernej farby. *Meno a priezvisko: Andrej Bojar; dátum narodenia: 14.5.1986.*

„V poriadku, môžete ísť ďalej,“ skontrolovala, čo skontrolovať mala, a pri tom sa naňho zvodne usmiala. Dala by si od neho povedať. Sama bola posledných pár dní nesmierne nadržaná, keďže mala nového výkonného milenca. S množstvom rastie chuť.

„Ďakujem,“ Bojar úsmev opätovoľ a vstúpil ku Gate, kde strávi najbližšiu hodinu čakaním na lietadlo. S prítťažlivou ženou sa nedal do reči, hoci mu jej záujem bol zjavný. On teraz nemal záujem o nič. Bol nesmierne unavený. Mal za sebou päťdňovú dovolenku v Moskve a, pravdu povediac, príliš si počas nej neoddychol.

Ťažkopádnu chôdzou podišiel k jedinej voľnej sedačke v dlhom rade a usalašil sa aj s ruksakom. Z jednej strany trónila mladá, pevná žena, mohutným zadkom zaberajúca časť jeho vlastného sedadla; na druhej strane mal plastovú opierku.

Konečne sedel a nič nerobil. Úžasný pocit. Bolelo ho celé telo. Najmä ramená, rebrá, sánka a členok. Pred časom sa dostal do istého konfliktu a v jeho dôsledku utrížil sériu zranení. Tie sa mu z väčšej časti

---

zahojili, avšak dôsledky pociťoval dodnes. Aktívna dovolenka plná pohybu mu v tomto smere nepomohla. Odnášal si aspoň netradičné zážitky, akými sa človek nemôže štandardne pochváliť.

Medzi nohy si položil nepriedušnú tašku so zabalenou fľašou vodky. Kúpil ju pred chvíľou v jednom z bezcolných obchodov: suveníry a darček pre kolegov z fachu. Bojar pracoval na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave ako doktorand. Mal na starosti zopár predmetov na katedre anglistiky a amerikanistiky, pričom vo voľných chvíľach sa snažil písať dizertačnú prácu. Viac času než nad knihami však trávil s niekoľkými kamarátmi z pracoviska. Za posledné mesiace sa z nich stala celkom dobrá partička. Hlavne jeden z nich zbožňoval vodku.

Bojar sa pozrel na mobil a prečítal si správu na Messengeri. Písala mu Réka Kárpáty. Niečo medzi frajerkou, milenkou a kamarátkou s výhodami. Všetko z vyššie uvedeného. Mali dobrý vzťah. Voľný, bez záväzkov, celkom krušný, a pritom s prímiesou citov. Nešlo len o sex.

Bola práve online. Preto sa s ňou pustil do krátkeho četu:

„Ahoj Réka, prídeš teda po mňa na letisko?“

„Jasné, Andrej. Už som v Budapešti. 👍“

„Aká bola cesta?“

„Dobrá. Predtým som však musela ísť do servisu. 😞“

„S autom? Čo sa s ním stalo?“

„Neviem. Začala mi svietiť kontrolka motora.“

„Och, neznie dobre. 😞 Hlavne keď ide o také skvelé autíčko. Takže nateraz bez Volva?“

„Čo už. Poistovňa mi požičala náhradné. Seat Ibiza. 😞“

„Haha. Slabota. Ale lepšie než nič.“

„A ty ako? Tešíš sa domov? V Moskve bolo fajn?“

„Hej, super výlet. Porozprávam ti osobne. Som dosť unavený.“

„OK. Musím bežať. Píše mi šéf. Nebudem chvíľu online. Potom sa ozvem. Pa. Bozkávam. Na pery a... domysli si. 😊“

Domyslel si. Réka bola perverzná žena. Vedela, čo chce, a vedela, ako to chce. Mal ju rád. Prežili spolu kadečo. Bojar niekedy zvykol spomínať na dobrodružstvá, ktoré ich svojho času postretli, a ktoré ich v konečnom dôsledku stmelili.

Do odletovej haly prúdili noví a noví ľudia. Väčšina z nich za sebou ťahala pestrofarebné kufríky v jednej ruke a v druhej držali buď telefón, alebo bagetu. Iba pár nieslo na chrbte batoh.

Cestujúci pripravujúci sa na let z Moskvy do Budapešti.

Bolo šesť hodín večer a septembrové slnko zapadalo za takmer súvislou vrstvou mrakov sfarbených do olovených odtieňov. Cez vysoké okná prenikali dnu posledné zvyšky denného svetla. Pochmúrne, nevábne počasie.

Medzi skupinkami čakajúcich sa mihol chlap.

Chlap v okrovom tvídovom saku. Mohol mať štyridsaťpäť rokov, no nikto by sa nečudoval, keby mal v skutočnosti päťdesiatpäť. Pomerne kultivovaný vzhľad; staral sa o seba a dbal o oblečenie, ktoré nosil. Bojar si ho pamätal: letmo sa minuli v obchode s liehovinami, pri regáli s vodkou. Vtedy sa po sebe pozreli; ako dvaja neznámi cudzinci, ktorí sa zhodou okolností stretli v inej krajine, ďaleko od domova. Nepoznali sa, nemali nič spoločné, no zároveň ich niečo spájalo. Jeden sa nepatrne usmial, druhý pokýval hlavou – a otočili sa.

Muž v tvídovom saku nekúpil v obchode nič. Pri sebe mal jedine koženú kabelku prehodenú cez plece. Postavil sa ku stĺpu a očami preskenoval odletovú halu. Pohľad sa mu stretol s Bojarovým. Zasa raz nepatrný úsmev a mierne pokývanie hlavou.

Do drnčiacej ľudskej vravy sa ozval hlasný tón: oficiálne oznámenie personálu.

Prosím o pozornosť. Pán Reinhold Salvenmoser. Opakujem: pán Reinhold Salvenmoser – dostavte sa, prosím, urýchlene k východu číslo dvanásť. Let FR8227, do Kolína nad Rýnom, odlieta o desať minút. Pán Reinhold Salvenmoser, dostavte sa, prosím, urýchlene k východu číslo

dvanásť, pretože let FR8227, do Kolína nad Rýnom, odlieta o desať minút. Ďakujem za pozornosť.

Hlásenie sa následne zopakovalo ešte raz. Pozornosť prominentnej aerolínie pre exkluzívneho zákazníka. Podľa všetkého Lufthansa. Pán Reinhold Salvenmoser musel mať na svojom vernostnom konte odlietaných už pár tisícok kilometrov. Pravdepodobne ani nevyužíval inú než obchodnú triedu.

Všetci prítomní dvakrát vyslovené hlásenie odignorovali. Akonáhle skončilo, vrátili sa k živej rozprave.

„Postrážte mi miesto, OK?“ piskľavo zanôtila mladá, pevná žena s mohutným zadkom vedľa Bojara. Horko-ťažko sa odteperila smerom k WC. Jemu sa tým naskytlo viac priestoru na sedenie, a tak ho hneď využil. Zatvoril oči, vypol myseľ, nasával príjemný pocit. V lietadle si ho dosýta dopraje.

Myklo ním.

Obzrel sa a namiesto ženy vedľa seba uvidel muža v okrovom tvídovom saku. Bol natočený o necelých štyridsaťpäť stupňov a zádumčivo ho pozoroval.

„Pomôžem vám?“ opýtal sa Bojar po anglicky

Odpoveď zaznela taktiež po anglicky, so silným nemeckým prízvukom: „Ďakujem. To je od vás milé. Ale nie, asi nie.“

Muž naňho naďalej uprene hľadel. Už predtým sa Bojarovi zdalo, že v jeho očiach badať smútok. Azda akési nešťastie z nedávnych udalostí. Teraz bol onen smútok ešte markantnejší.

„Zvyčajne zazeráte na ľudí?“

„Prepáčte,“ cudzinec sa otriasol a odvrátil zrak, „Už sa neviem ani správať. Dúfam, že mi to nebudete zazlievať.“

„Sotva. Nič ste mi neurobili.“

Ticho. Letisková vrava. Spoločenský šum.

Muž v tvídovom saku sa znova ozval: „Dobrý výber,“ ukázal pritom prstom na darčekovú fľašu vodky v nepriedušnej taške, „Viac razy som si ju kúpil a nikdy ma nesklamala. Pochutnáte si.“

„Nie je pre mňa. Ja nepijem.“

„Ale vodu hádam áno,“ zasmial sa, „Ani ja alkohol veľmi nepijem. Nerobí mi dobre na trávenie. No viete, keď už ste v Rusku, nedá sa inak.“

„V Moskve ste často?“

„Dalo by sa povedať. Pravidelne sem cestujem; pracovne.“

Ticho. Letisková vrava. Spoločenský šum.

„A vy ako? Tiež pracovne? Či dovolenkujete?“

„Bol som na výlete,“ odvetil Bojar.

„Áno? Páčilo sa vám?“

„Pekné mesto. Má svoje čaro. Je tu čo objavovať.“

„Ako dlho ste boli?“

„Päť dní.“

„Celkom dost. Veľa ľudí sem chodí iba na víkendy.“

Po pauze sa muž v tvídovom saku opäť natočil k Bojarovi: „Čo sa vám páčilo najviac?“

„V Moskve?“

„Áno.“

„Žena.“

„O tom nepochybujem,“ chlapík sa usmial, „Rusky sú nádherné. Boli ste navštíviť kamarátku?“

„Nie. Spoznal som ju priamo tu.“

„Ešte lepšie. Tak to má byť. Ste mladý. Život si treba užívať. Ženatý nie ste, ako pozerám,“ okom hodil po jeho ľavom prstenníku, „Čiže vám nič nebráni. Ja vo vašom veku som nepoznal mieru. Och, keby ste vedeli, s koľkými krásnymi ženami som sa stretával... Mladosť pochabosť, ako sa vraví.“

Ponoril sa do nostalgických spomienok a na chvíľu sa odmlčal. Potom akoby ho voľačo vtiahlo späť do aktuálnej reality.

Vystrel sa a podal Bojarovi ruku: „Prepáčte, ani som sa nepredstavil. Naozaj neviem, čo sa to so mnou dnes deje. Reinhold Salvenmoser. Teší ma.“

Presne dvetisícosemdesiatšesť kilometrov na východ od mosta Deutzer Brücke sa otvorili dvere do priestrannej, luxusne zariadenej miestnosti. Predstavovala niečo medzi salónom, ceremoniálnou sieňou a spoločenskou klubovňou pre horných desaťtisíc. Slovo miestnosť teda nebolo úplne priliehavé. Bola zariadená so zmyslom pre vkus, hoci miestami pôsobila gýčovo. Každý jeden artikel – či už kus nábytku, ozdobné príslušenstvo, alebo umelecké dekorácie – mal minimálne hodnotu nad tisíc eur. Ten najdrahší sa blížil k dvesto tisíc.

Majiteľ by však sumy nepočítal v eurách. Všetko rátal len a len v rubľoch. Považoval sa za patriota.

Salónu dominoval dlhý stôl so zaoblenými hranami. Špeciálne poverení remeselníci ho jemnou ručnou prácou vyhotovili z borovicového dreva z ďalekých sibírskych končín. Popodeň boli zasunuté stoličky s vysokým operadlom vystlaným bordovým zamatom, takisto na mieru vyhotovené. Cez presklenú stenu, stojacu o desať metrov za vrchom stola, sa núkal impozantný výhľad na vrcholce stromov. Vzdialený horizont dotvárali kontúry mesta. Vežiaky, fabriky, žeriavy – z diaľky všetko maličké a zanedbateľné.

Moskva.

Majiteľovo obľúbené mesto. Rýchle, veľkorysé, kruté.

Takým túžil byť aj on.

Úzke červenohnedé dvere sa pomaly otvorili a dnu vošli dvaja muži. Boli v podobnom veku – niečo pred štyridsiatkou. Dobré stavaní, priemerne

vysokí, so širokými ramenami a užším pásom. Prvý z nich, budiaci vladársky dojem vlastníka, podišiel k najbližšiemu starožitnému kabinetu. Otvoril nádhernú fľašu z luxusného krištáľa a do dvoch pohárikov naliel priesračný alkohol. Jeden podal spoločníkovi a druhý si vzal sám. Obaja si sadli za stôl.

„Dmitrij, máme problém,“ ozval sa hlas v rozľahlom salóne.

Dmitrij K. Solovničín, majiteľ honosného sídla, preskúmal naliaty pohárik pohľadom odborníka. Nádherný materiál z limitovanej ťažby. Bol drahší než jazdené auto.

Odvetil: „Viem. Videl som to v správach.“

„Čo teraz?“

„To mi povedz ty. Je to veľmi zlé?“

„Môže byť horšie. No ideálne to nie je,“ skonštatoval spoločník.

„Prezradil, podľa teba, niečo druhým?“

„Neviem. Vylúčiť sa to nedá.“

„Manželke nie?“ opáčil Dmitrij.

„Možno áno. Ale o tom silno pochybujem.“

„Hm. Každopádne sa musíme postarať o jeho brata, Nikolaj.“

„Súhlasím. Pošlem za ním svojho človeka.“

„Tou manželkou si si istý?“ Solovničín vyjadril pochybnosti, „Možno jej voľačo vytáral. Pri sexe, na vrchole rozkoše. Nie veľa mužov vie byť dostatočne opatrných.“

„Nie, nie som si istý. Možné je všetko.“

„Čiže?“

Nikolaj G. Velramov odvetil tichším hlasom: „Čiže chceš, aby zmizla aj ona...“

Dmitrij sa zahľadel druhovi do sklopených očí: „Ale?“

„Treba zvážiť konzekvencie.“

„Nie je čas. Ak túto sračku nepodchytíme hneď v zárodku, budú akékoľvek konzekvencie pre nás irelevantné – lebo bude po nás.

Rozumieš?“

Žiadna odpoveď.

Opätovná otázka, zvýšený dôraz: „Rozumieš, Nikolaj?“

„Rozumiem,“ konsternovaný Velramov sa pomrvil na stoličke, „Ale nesúhlasím. Ak vie manželka viac, vedia to aj jej kamošky. A kamošky kamošiek. A tak ďalej. Vieš, aké sú ženské. Nie je v našej moci vyhladiť päťtinu mestskej populácie. Ak však naozaj vie niečo viac a je čo len trochu pri zmysloch, dostane obrovský strach. Buď nepodnikne nič a kompletne sa zrúti, čím pre nás ako hrozba stratí význam; alebo sa okamžite odsťahuje preč, nevedno kam. To nezistíme. Stratíme ju. So sebou zoberie aj tú malú. Ďalší problém: dieťa. Kvôli nej bude stonásobne obozretnejšia – dá si záležať, aby sme ani jednu nedolapili. Plus, a to je hlavné, rozprávame sa o Nemecku. Bývalom západnom Nemecku. Nie sme u nás, v Moskve. Za hranicami nemáme ani takú moc, ani takú podporu, ani takú ochranu ako na domácej pôde. Ich spoločenské zriadenie, politika, zákony, polícia - pošliapu nám po prstoch, než sa stihneme spamätať. Len si predstav: každý tretí mamľas z ulice vie, že taký a taký trulo spáchal samovraždu. Správy sa o to postarali. A teraz by zrazu zmizla jeho najbližšia rodina? Brat, žena, decko? Nikto by neveril, že ide o náhodu. Ani by sme sa nenazdali a vedeli by o nás.“

„Ako teda znie tvoj návrh?“ zastaral sa Dmitrij.

„Umlčme iba toho brata. Jedno telo ešte zvládneme; viacero by mohol byť problém. Manželku aj decko nechajme tak. Musíme zohľadňovať nielen svoje silné stránky, ale aj limity. Navrhujem taktický kompromis.“

„Alebo prejav slabosti,“ rypol jeho nespokojný spoločník.

Obaja muži mĺkvo hľadeli na krištáľové poháriky s priesačným mocom. Zatiaľ sa ho nik z prítomných nedotkol. Z koruny stromu za presklenou stenou vzlietol vták. Pridal sa ku krdľu vznášajúcemu sa sto metrov nad zemou. Bez výrazného trepotania krídlami poletovali po tmavnucej oblohe. Vyše týždňa nik v Moskve nevidel poriadne slnko.

Deň sa chýlil ku koncu.

Majiteľ salóna dodal: „Riziko je priveľké. Dostali sme sa tak ďaleko len preto, lebo sme nepriateľom nikdy neprezrádzali svoje slabosti. To sa teraz nesmie zmeniť. Postaraj sa o všetkých tak, aby ani jedna diera

neostala nezaplátaná. S konzekvenciami sa vysporiadame potom. Ako vždy, doteraz.“

Nikolaj si so značnou nevôľou povzdychol.

Jeho neoblomný druh sa spýtal: „To nie je všetko, však?“

„Nie. Skôr ma trápi niečo iné.“

Nikolaj vytiahol telefón, otvoril prijatú MMS a Dmitrijovi ukázal displej.

2

TAM

Štyri kilometre na severozápad od mosta Deutzer Brücke sa manažér v štýlovom obleku postavil z koženkového kresla a prešiel k oknu. Ten istý výhľad. Za ostatné štyri roky si naň dokonale navykol. Centrum mesta; rieka; sčernená katedrála. Fádna klasika. Manažér sa volal Walther Toller. Práve ukončil jeden firemný telefonát a chystal sa na ďalší. Číslo už bolo vytočené a začínali sa ozývať prvé tóny zvonenia; vtom ho vyrušilo spravodajské hlásenie z rádia. Mal ho zapnuté každý deň v kancelárii. Zväčša mu nevenoval zvláštnu pozornosť. Pesničky; reklamy; diskusné šou; súťaže; správy; pesničky; reklamy – nekonečný a dookola sa opakujúci cyklus. Fádna klasika.

Teraz však začul niečo iné. Niečo, čoho sa síce obával, no s čím reálne nerátal.

Jeho brat Volker spáchal samovraždu.

Walther sa musel znovu posadiť do kresla. Telefón s vytáčaným číslom stále držal v ruke. Tón zvonenia sa medzitým prerušil a z reproduktora sa ozval hlas. Volaný sa dožadoval odpovede.

„Haló? Haló? Ste tam? Haló? Počujeme sa?“

Žiadna odozva.

Po piatich sekundách druhá strana hovor ukončila. Walther nič z toho nepostrehol. Bol pohrúžený do zdrvujúcich správ. Hrôza. V hlave sa mu objavila celá séria záležitostí, ktoré ho teraz čakali. Príšerných záležitostí. Najprv bude musieť zavolať Volkerovej manželke. Tá v ideálnom prípade zatiaľ nič nevie. Bude lepšie, ak jej tragédiu oznámi on – a nie dajaký reportér z médií. Lepšie. Osobnejšie. Dôstojnejšie.
